

Патрички-те проклятіи и анаѳими, кога са несправедливи обращать се на того който ги произнося. Стига да слѣпеемъ, ако имаше Балгаре Владѣицы и по Болгарія-та и въ Синода-тъ да разбиратъ перевода-тъ на Евангеліето, не щеха да го запрещаватъ, зачото нѣма въ него нищо противно. Молете ся Господу Богу, да ся сжати на чада-та си и да содержи здравъ милосердія-тъ Султанъ Абдуль Меджидъ, що ви даде тоджози добрины съ Гюлханскія-тъ Хатишерифъ, той салтъ може да облегчи и страданіето на народа-тъ си, за да си иматъ свои пастыри и Балгарско Богослуженіе. Това ще го направи како добръ Отецъ кога узнае иностранни-те хитрости.”

На 1842 (Іуліа 19) пакъ писали :

«Горно-то писмо ви писахме презъ Царьградъ. Това ви иде грате-но пръзъ Г. Иларіона Стояновича, когото ви рекумандуваме да му дадете отъ ваша сельска страна съка помощь, за да може да годучи на Балгарско-то священство, и ако е нужно, пишете и на други села. — Пенчо Палаузовъ дойде тука, но по обикновеііе-то си письма отъ васъ не ни донесе (21). — Пишатъ ни, че депутати-тъ, что бѣха пратени по онази година да искатъ Балгарскы владѣица, ги подкупили греци-тъ, и стана пакъ грекъ (22). Други патъ гледайте да избирате хора безпорочни на тѣзи работи, които са святы; икакква дарба на свята-тъ не треба да ги искушава. Освенъ това, чуваме, чи кога дохажда грекъ владѣица, още отъ Царьградъ приготвяла разны харими на чорбаджіи-тъ по градове-тъ и села-та, които като имъ ги даде, тѣзи малодушны и корыстолубивы Балгаре ставатъ неговъ тарафъ, и така той угнѣтыва по воля-та си бѣдни-тъ, и така не имъ е сракъ на чорбаджіи-тъ да станатъ угнѣтителѣ на братья-та си за прибыль (кяръ) на чужеземци. Тѣзи безсмислени ще даватъ отвѣтъ на Всевышнего за тѣхныя-тъ поступокъ.» —

(21) Помянуваный-тъ тукъ Пенчо Палаузовъ е единоутробенъ братъ на приснопоминаемый-тъ Н. С. Палаузова. Габровско-то училище е и къмъ него задължено отчасти дѣто му е послужилъ съ прѣнасяніе-то на писма и книги и други саквызъ ангаріи отъ Одессѣ до въ Габрово и обратно. Тѣзи услуги колкото малы и да ся видятъ не сѣ бывали безъ трудъ и разноска, което не е малко нѣщо като за негово-то състояніе и разбираніе и показватъ неговъ-тъ добръ волиъ, также и ревность къмъ училище-то що е ималъ. А като смислимъ мѣнотіи-тъ за съобщеніе въ онѣзи врѣмена, то ще видимъ че неговъ-тъ трудъ не е лишенъ и отъ нѣкоя важность въ ползъ на училище-то. За това и исторіи-тъ съ признательность му посвѣщыва тѣзи редовце.

(22) Видъ примѣчаніе 19-го.